

POKRZYWOWY (4) ai

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w pokrzywa oraz -owy).

sg m A pokrzywowy (1). ◇ n I pokrzywowym (1). ◇ m a. n G pokrzywowého (1). ◇ [I pokrzywowym.] ◇ sg n a. pl subst A pokrzywowé (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „pokrzywa” ‘Urtica’: będący częścią pokrzywy (4) :

*Wyrażenia: »korzeń (a. korzenie) pokrzywowy(-e)« (3): korzeń téż pokrzywowy vtłukšzy z solą ná bolączkę przykláday. *SienLek* 126; Korzenié pokrzywové tłucz zštártym ládłem/ á tym náciéray rázy ftłuczoné koniowi. *SienLek* 185, 171; [*SprLek* [D6]].*

*»nasienie pokrzywowe« (1): Téż korzeń z miodem á z ocztem zmieszany/ znafleniem pokrziwowym ftłuczony/ tim piegowatą twarz y flakowatą pomazuy/ zginą ony nieczyftoŃci. *FalZioł* I 93a.*

Cf **POKRZYWIANY, POKRZYWNY**

LWil